

Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ¹

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

TEREZA

BALENTINOS

Η περιγηπέσσα ΜΕΡΑΛΛΑ ΧΕΛΛΕΡ

Ένας ΓΕΡΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Μιά ΓΡΙΑ ΖΗΤΙΑΝΑ

ΚΥΡ ΦΑΟΥΣΤΟΣ

ΡΩΜΥΛΟΣ, καμαριέρης

Ένας ύπηρέτης κ' ένας βαστάζος.

Στὴν ἐποχή μας. — Στὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ

Ὁ Στέφανος εἶναι τριάντα χρόνων ὁμορφος κ' ἐλκυστικός.

Ἡ Τερέζα ὁμορφούλα, δίχως κανένα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό: 24 ὡς 25 χρόνων.

Ὁ Βαλεντίνος εἶναι σχεδὸν καμπούρης. Πρόσωπο στεγνὸ καὶ κοκκαλιάρικο. Ἀραιὰ μουστακάκια. Μάτια μικρὰ καὶ λαμπερά. Ἡ ἡλικία του δὲ διακρίνεται καλὰ: θάναι ὡς 35 χρόνων.

Ἡ περιγηπέσσα Χέλλερ ἔχει περάσει τὰ τριάντα. Εἶναι γυναῖκα γοητευτική.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Ἄκου περιβολιοῦ στὸ Πανοίλυπο. Μιά πλευρὰ τῆς βιλλίτσας τοῦ Στέφανου Μπάλδη — μὲ χτίσιμο ἀπλὸ καὶ ἀριστοκρατικὸ — προχωρεῖ δεξιὰ, λοξὰ, σ' ἓνα εἶδος μικρῆς τετραγώνης ταρράτσας δίχως κάγκελλα, καμωμένης ἀπὸ γυαλιστὲς πλάκες, πὺν ἀπὸ τὸ ἱσοπεδωμένο χῶμα εἶναι δυνὸ ἢ τρία σκαλιὰ ψηλότερα. Τὰ σκαλιὰ ἀπὸ μάρμαρο καλὰ στιλβωμένο. Ἡ καθαντὸ εἴσοδος τῆς βιλλίτσας δὲ φαίνεται, γιὰτὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ. Φαίνεται ὅμως μιά ἄλλη θύρα, πὺν ἀνοίγει πρὸς τὴν ταρρατοῖτσα, κ' ἐπάνω ἀπὸ τὴ θύρα εἶναι μιά τέντα μαζωμένη, πὺν, ἅμα ἀνοίξη, τῆς κάνει σκιά. Ἐπάνω ἀπὸ τὴ θύρα τρία κομψὰ παραθυράκια. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς σκηνῆς, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴ θύρα, εἶναι μιά μικρὴ ἄλεια, ὅπου στὸ κέντρο τῆς φουντώνει

¹ Τὸ δράμα τοῦτο παραστάθηκε πρώτη φορὰ ἰταλικά στὸ θέατρο Μαντσώνη τοῦ Μιλάνου, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1905, ἀπὸ τὸ θίασο Talli—Grammatica—Calabresi· καὶ μεταφρασμένο ἐλληνικά στὸ θέατρο «Ἀλάμπρα» τῆς Ἀλεξάνδρας, στὶς 10 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1912, ἀπὸ τὸ θίασο τῆς Κυβέλης Ἀδριανοῦ, σὲ παράσταση ἀφιερωμένη στὸ σύλλογο τῆς «Νέας Ζωῆς». Γιὰ νὰ παραστήσῃ ἄλλος θίασος τὴ μετάφραση, πρέπει νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ μεταφραστὴ τὴν ἀδεία πὺν ὁρίζει ὁ νόμος.

μιὰ ὥραία μπανανιά μὲ τὰ μεγάλα τῆς φύλλα ἀνάλαφρα γυρμένα ἀπὸ τὸ βάρος. Ἡ ἄλλια, ἀριστερά, κλείνει μὲ τὰ δέντρα ἐνὸς μικροῦ δάσους. Πέρα ἀπὸ τὴν ἄλλια ἀνεβαίνει καὶ χάνεται, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἓνα ἀμαξωτὸ δρομάκι. Στὸ βάθος, μιὰ γραμμὴ πέτρων παραπέττον κόβει τὸν ὁρίζοντα. Μιὰ λουρίδα θάλασσα καταγάλην καὶ διαμαντένια σμίγει καὶ γίνεται ἓνα μὲ τὸν οὐρανόν. Ξεχωρίζει, ἀριστερά, ἡ πλευρὰ τοῦ Βεζούβιον, πού κατεβαίνει ἀπαλὰ ἀπὸ τὴν κορφὴ πρὸς τὸν κόρφο τῆς θάλασσας. — Ἀπάνω στὴν τετράγωνη ταρρατοῖτσα, εἶναι ἀναπαντικὲς πολυθρόνες μὲ ράχες ἀπὸ ψάθα καὶ μπαμποῦ. Ἀνάμεσα στὴν ἄλλια καὶ στὸ ἰσοπεδωμένο χῶμα, ἓνας ξύλινος πάγκος. — Ὁ ἥλιος χύνει παρτοῦ μιὰ ζωηρόλαμπην ἀσπράδα. Ὁ ἀέρας ἀνοιχτόκαρδος δλοῦθε.

ΣΚΗΝΗ Α΄.—*Τερέζα, Βαλεντῖνος, Ρωμύλος.*

Βαλ. (πὺ τὸ ἀσκημόμουντρό του ξεφυτρώνει ἀνάμεσα στοὺς ἀνασηκωμένους καὶ καμπούρικους ὄμιους του, εἶναι σ' ἐν' ἀπὸ τὰ παραθυράκια — ἐκεῖνο πὺ φαίνεται καλῆτερα. Κρατεῖ στὸ πεζούλι ἀπάνω ἓνα σωρὸ τριαντάφυλλα μέσα σ' ἓνα πῆλινο δοχεῖο καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ ζωηρέψη. — Κάτω, ὁ *Ρωμύλος* κρατεῖ ἀπὸ τὸ γιανὰ ἓνα σακκάκι, κ' ἡ *Τερέζα* τὸ ξεσκονίζει μὲ μεγάλη προσοχή).

Τερ. Καλῆτερα ἔδῳ. Περιττὸ νὰ σκονίσουμε τὸ σπίτι.

Βαλ. Κυρία Τερέζα ! Τί διάβολο κάνετε αὐτοῦ ;

Τερ. Δὲν τὸ βλέπετε ; Ξεσκονίζω τὰ ροῦχα τοῦ Στέφανου. Κράτα τὸ ψηλά, Ρωμίλε, ἀψηλά !

Βαλ. Μὰ μποροῦσε νὰ τὸ συλλογιστῇ ὁ Ρωμύλος, νὰ ξεσκονίσῃ τὰ ροῦχα τοῦ ἀφέντη.

Ρωμ. Ἡ κυρία δὲ θέλει.

Βαλ. Γιατί ἔτσι μεγάλο πρόσωπο πὺ σὲ κάμανε, δὲν μπορείς νὰ κάμῃς τίποτα τῆς προκοπῆς. Φυσικά. Ἐνας ὑπηρέτης πὺ λέγεται Ρωμύλος δὲν μπορεῖ νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ πάῃ νὰ ξεσκονίσῃ τὰ ροῦχα τοῦ ἀφεντικοῦ πὺ τονὲ λένε ἀπλούστατα Στέφανο. Σὰ νᾶτανε, βλέπεῖς, κι ὁ ἀφεντικός σου κανέναν Στέφανο τοῦ σωροῦ !...

Ρωμ. (μουρμουρίζοντας). Γαύγιζε, γαύγιζε, μοῦργο τοῦ διαόλου !...

Τερ. (μαλώνοντάς τονε). Ρωμίλε ! (Διπλώνει μὲ προσοχὴ τὸ σακκάκι).

Βαλ. (βγάζει τὰ τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸ δοχεῖο, ἀλλάζει τὸ νερὸ καὶ τὰ ξαναβάζει ἓνα-ἓνα). Αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, λίγη ἢ ζωὴ τους, κυρία Τερέζα. Τοῦ κάκου τοὺς ἀλλάζω τὸ νερό. Ἀρχίσανε κιόλα νὰ μαδᾶνε.

Τερ. Μὰ τᾶχετε δυὸ μέρες αὐτοῦ.

Βαλ. Καὶ τ' εἶναι δυὸ μέρες ;

Τερ. (βάζοντας τὸ σακκάκι διπλωμένο ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα—πρὸς τὸ Ρωμίλο). Τὸ gilet, τώρα.

Ρωμ. (παίρνει τὸ γελέκο πὺ κρέμεται στὴ ράχη μιᾶς ἄλλης πολυθρόνας καὶ τὸ δίνει στὴν Τερέζα).

Τερ. (ξαναρχίζει τὸ βούρτσισμα).

Bal. Ἐσεῖς, καμμιά φορά, τᾶχετε καὶ μιὰ βδομάδα, πάντα φρέσκα

Τερ. Μά, ἀφοῦ τὴ νύχτα τὰ κλείνετε μέσ' στὸ δωμάτιό σας...

Bal. Μ' ἀρέσει νὰ κοιμοῦμαι μέσ' στὰ ρώματα, κυρία Τερέζα!

Τερ. Κι αὐτὸ τὸ πράμα κ' ἐσᾶς πειράζει καὶ τὰ τριαντάφυλλά σας τὰ πειράζει.

Bal. Μ' ἄλλα λόγια, κι αὐτὰ μὲ χαλοῦν ἐμένα, κ' ἐγὼ τὰ κάνω καὶ χαλοῦνε.

Τερ. Ἔτσι εἶναι, ἀγαπητέ μου Βαλεντῖνε. (Δίνοντας τὰ ξεσκονισμένα ροῦχα στὸ Ρωμύλο). Ὅλα στὴ ντουλάπα!

Ρωμ. (πηγαίνει πρὸς τὴ θύρα ποὺ εἶναι κλειστή).

Τερ. Ἀπὸ ποῦ πᾶς, Ρωμύλε;!... Νὰ μπαίνης καὶ νὰ βγαίνης πάντα ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Καὶ στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου σου, δὲν πρέπει οὔτε νὰ πατᾶς τὸ πόδι, παρὰ ἅμα σὲ φωνάζουνε καὶ μέσα. Νὰ μὴν τὸ ξεχνᾷς.

Ρωμ. Εἶμαι δέκα μέρες σὲ τοῦτο τὸ σπίτι καὶ κανένας δὲ μοῦ τῷπε.

Bal. Σοῦ τῶχω πεῖ ἴσα-ἴσα ἐγὼ ποὺ ἔχω τὴν εὐτυχία νᾶμαι ὁ ἀμέσως ἀνώτερός σου.

Ρωμ. (ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, πηγαινὶ πρὸς τὸ βάθος καὶ στρίβει ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς βιλλίτσας).

Bal. Πῶς γίνεται, κυρία Τερέζα; Ὅλη ἡ ἀνθρωπότη μὲ περιφρονεῖ.

Τερ. Ἐγὼ, λόγου χάριν, ὄχι.

Bal. Μπᾶ! μὰ ἐσεῖς δὲν εἶστε ἄνθρωπος.

Τερ. (γελώντας). Χά, χά!... Ἄλλο τοῦτο αἰλί! (Ἀπὸ ἓνα παναιράκι τοῦ ραψίματος, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν πάγκο, βγάζει λίγο φτηνὸ ὕφασμα καὶ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ράψῃ. — Δίγῃ σιωπῇ).

Bal. (πάντα στὸ παράθυρό του, γεμίζει μιὰ μικρὴ πίπα, τὴν ἀνάβει, καπνίζει, κ' ἔπειτα ξανοίγοντας κάποιονε μακριά). Αἶ, παληκάρι! Ποιόνε θέλετε;

Τερ. Ἄν εἶναι κανένας ἐνοχλητικὸς γιὰ τὸ Στέφανο, μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ περάσῃ. Δὲν εἶναι ὥρα τώρα. Ὡς τόσο, ἐγὼ τὸ στρίβω. (Βιαστικά-βιαστικά, πρὶν ἐρθῇ ὁ ἄνθρωπος, θέλει νὰ βάλῃ τὰ ραψίματά της στὸ παναιράκι).

Bal. Ἀφήστε τα' τὰ μαζεύω ἐγὼ.

Τερ. (φεύγει γλῆγορα πίσω ἀπὸ τὴ βιλλίτσα).

ΣΚΗΝΗ Β'.—*Βαλεντῖνος, Κὺρ Φάουστος.*

Κὺρ Φ. (ποὺ δὲν ἄκουσε, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δρομάκι, ἀγκομπώντας στὸ μπαστούνι του, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν παραπολὺ μεγάλη κοιλιά).

Bal. (φωνάζει δυνατὰ): Αἶ, κουμπάρε!... Κύριε!... Κύριε μὲ τὸ μπαστούνι!

Κὺρ Φ. (ἄκουσε λιγάκι, καὶ στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερά).

Bal. Ἐδῶ! Ἐδῶ! Σηκώστε τὸ κεφάλι.

Κὺρ Φ. (σηκώνει τέλος πάντων τὸ κεφάλι).

Bal. ὦ! ὁ Κὺρ Φάουστος! Τί γυρεύετε στὴ γειτονιά μας; Στα-

θῆτε! κατεβαίνω ἀμέσως. (Ὑστερα ἀπὸ λίγο ξαναπαρουσιάζεται ἀπὸ τὸ βάθος).

Κὺρ Φ. Κοίτα, κοίτα! Καλέ, σεῖς εἴσατε! Μοῦ φάνηκε, καὶ σὰ νὰ μὴ μοῦ φάνηκε. Ἀπὸ κάτω δὲν τὴν ἔβλεπα τὴν πλάτη σας. Κ' ἐγὼ σᾶς ξέρω καλῆτερα ἀπὸ τὴν πλάτη παρὰ ἀπὸ τὰ μοῦτρα.

Βαλ. Ἐγὼ ὅμως σᾶς ξέρω ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Κὺρ Φ. Ποῦ βρεθήκατε δῶ μέσα;

Βαλ. Δὲ βρέθηκα διόλου ἐδῶ: κάθουμαι πάντα ἐδῶ, ἐγὼ ποὺ λέτε. Εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ Στέφανου Μπάλδη. Εἶμαι ὁ γραμματικός του, ὁ ἐπιστάτης του, ὁ ἀντιγραφέας του, τὸ σῦρε κ' ἔλα του... Εἶν' ἀλήθεια, κατὰ βάθος, δὲν κάνω ποτὲ τίποτα, μὰ ἀφοῦ μοῦ δίνει καὶ τρώω, μ' ἔχει καὶ κοιμοῦμαι, μοῦ δίνει καὶ καπνίζω, καὶ μ' ἔχει καὶ παίρνω τὸν ἀέρα μου, μένω εὐχαρίστως ἐδῶ. Κ' ἔπειτα, δὲν εἶναι γραμμένο πὼς πρέπει ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀνάγκη νὰ δουλεύῃ; (Κωμικά). Μόνο ποὺ ἐσεῖς, σᾶς κόλλησε στὸ μυαλό, νὰ μὴ μὲ πλερώνετε παρὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ δουλεύω! Κ' ἓνα πρόσωπο σὰν κ' ἐμένα ἔπρεπε, λέει, νὰ κάνει τὸ λογιστὴ στὸ παλιοεργοστάσιό σας μὲ τὰ σαπούνια;... Βλέπετε κεῖνο τὸ παράθυρο ποὺ εἶναι ἐκεῖνα τὰ τριαντάφυλλα;—Εἶναι τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου, κ' ἐκεῖ... τὴν περνῶ ζωὴ καὶ κόττα! Σὰν ἐρχόσαστε, σᾶς κοιτάζα ἀπὸ ψηλά ἐγὼ καὶ κάτω ἐσεῖς. Ἀγαπητέ μου, Κὺρ Φάουστο, δὲ θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ φανταστήτε ἴσα μὲ ποιὸ σημεῖο σᾶς γράφω στὰ παλιά μου.

Κὺρ Φ.... Ἐγὼ δὲν ἄκουσα σχεδὸν τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγατε. Κάντε μου τὴ χάρη: περάστε ἀπ' ἀριστερά μου. Μὲ τὸ δεξιὸ ταῦτι δὲν ἀκούω πιά.

Βαλ. (περνώντας ἀπ' ἀριστερὰ τοῦ Κὺρ Φάουστου). Κ' ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς κουφαθήκατε ἀπὸ τὸνα ταῦτι;

Κὺρ Φ. Ἀπορῶ μ' ἐσᾶς. Ὅλοι τὴν ξέρουνε τὴν ἀβασία ποὺ ἔπαθα.

Βαλ. Μὰ γιατί; Μήπως σᾶς δηλώσανε γιὰ ἐθνικὸ μνημεῖο;

Κὺρ Φ. Κολοκύνθια, ἐθνικὸ μνημεῖο! Ὅλος ὁ κόσμος τῷμαθε αὐτὸ ποὺ μοῦρθε στὸ κεφάλι, γιατί ἔβαλα μιὰ διατριβὴ στὶς ἐφημερίδες.

Βαλ. Διατριβὴ στὶς ἐφημερίδες;!

Κὺρ Φ. Κατὰ τοῦ εἰδικοῦ γαιτροῦ ποὺ μοῦκανε χάρβαλο τὸ αὐτὶ μου.

Βαλ. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, πάντα εἴσατε ἐκδικητικὸς ἐσεῖς.

Κὺρ Φ. Ἄ, πάντα! Αὐτό, μάλιστα. Μπερμπάντικα πράματα δὲ θέλω ἐγώ. Λοιπόν, ξαναπέστε μου ὅλα, αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγατε πρωτίτερα.

Βαλ. Μὰ δὲ θὰ τὰ ξαναπάρω βέβαια πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡ οὐσία εἶναι πὼς εἶμαι ὑπάλληλος στοῦ Στέφανου Μπάλδη.

Κὺρ Φ. (βάζοντάς του τὸ χέρι στὸν ὦμο). Ἴσως, μπορεῖ νᾶστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ χρειάζεται. Ἐχετε καμιὰ ἐπιρροή σ' αὐτὸ τὸ σπάνιο ζῶο.

Βαλ. Σπάνιο ζῶο εἶστε τοῦ λόγου σας.

Κὺρ Φ. Τέλος πάντων, ἔχετε ἐπιτροπὴ σ' αὐτὸν τὸν τάχατέ μου ποιητή;

Βαλ. Ἄν δὲν ἀποσύρετε τὸ «τάχατέ μου», δὲν μπορούμε νὰ προχωρήσουμε.

Κὺρ Φ. Ἀποσύρω τὸ «τάχατέ μου».

Βαλ. Κάθε ἄνθρωπος πού τὴν περνᾷ μὲ τὴν τσέπη τᾶλλοννοῦ, ἔχει κάποια ἐπιτροπὴ σ' αὐτὸν τὸν ἄλλονε. Ἐγώ, ἄφησε πού καλοπερνῶ ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ Στέφανου, μὰ εἶμαι καὶ συγγενής του. Μάλιστα, κύριε. Εἴμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια ρίζα.

Κὺρ Φ. Ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ ἀπὸ τὴν Εὐά;

Βαλ. (κάνοντας τὴ φωνὴ καὶ τὰ καμώματά του).—«Ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ ἀπὸ τὴν Εὐά!» (Χαϊδεύοντάς του τὸ πηγούνι). Τί νόστιμος πού εἶστε!

Κὺρ Φ. Κάτω τὰ χέρια.

Βαλ. Τοῦ εἶμαι ξάδερφος, τρίτος ξάδερφός του, καὶ βγάλτε τὸ καπέλλο.

Κὺρ Φ. Θὰ τὸ βγάλω ἂν τὰ καταφέρετε νὰ μοῦ δώση τὰ χίλια ἑφτακόσα φράγκα πού χρεωσιᾶ.

Βαλ. Ὁ Στέφανος ἔχει παρμένα ἀπὸ σᾶς χίλια ἑφτακόσα φράγκα σαπούνια;

Κὺρ Φ. Καλὲ τί σαπούνια! Πᾶνε πέντε χρόνια πού ἔχω διαλύσει τὸ ἐργοστάσιο, γιατί μαζὶ μὲ τὸ κουνιάδο μου—κείνονε πού πάψανε ἀπὸ τὸ Μουσεῖο—ἄνοιξα στὴν ὁδὸν Κωνσταντινουπόλεως ἓνα μαγαζὶ μὲ ἀρχαῖα. Οὐτ' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρετε;

Βαλ. Καὶ ποῖος θέλετε νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ μοῦ κἀνὴ λόγο γιὰ σᾶς;

Κὺρ Φ. Ἐβαλα μιὰ διατριβὴ στὶς ἐφημερίδες.

Βαλ. Κι ἄλλη!

Κὺρ Φ. Τί τὸ παράξενο; Γι' αὐτὸ εἶναι οἱ ἐφημερίδες: γιὰ νὰ βᾶῃς τίς διατριβές σου.

Βαλ. Ὡραία ὑπόληψη τῆς ἔχετε τῆς δημοσιογραφίας!

Κὺρ Φ. Ἄς ἔρθουμε στὸ θέμα.

Βαλ. Ἄς ἔρθουμε στὸ θέμα.

Κὺρ Φ. Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, εἶναι ὀχτὼ μῆνες σωστοί, ὁ κύριος τριτοξάδερφός σας πῆρε ἀπὸ μᾶς μιὰ κορνίζα καὶ δυὸ καρέκλες.

Βαλ. Μιὰ κορνίζα καὶ δυὸ καρέκλες, χίλια ἑφτακόσα φράγκα;

Κὺρ Φ. Ἡ κορνίζα, ἑφτακόσα κ' οἱ καρέκλες, ἀπὸ πεντακόσα καθεμιά.

Βαλ. Ὁ Θεὸς ξέρει πόσες φορὲς θὰ κάθησα ἀπάνω σὲ πεντακοσάρικα καὶ δὲν τὸ πῆρα ποτέ μου χαμπάρι!

Κὺρ Φ. Θὰ τοῦχω γράψῃ ἀπάνω ἀπὸ εἴκοσι γράμματα.

Βαλ. Κι αὐτός;

Κὺρ Φ. Κι αὐτός, τίποτα! Σὰ νὰ μὴν εἶχε λάβῃ οὔτε μισό.

Βαλ. (βάζοντας στὴν τσέπη τὴν πίπα πού ἐσβησε). Μὴν τονε συνερίζεστε: εἶναι λίγο ἀφαιρεμένος.

Κὺρ Φ. (παίρνοντας φωτιά). Λίγο ἀφαιρεμένος;

Βαλ. Ἀλλωστε, ἡ ἀφαιρεμάδα, τὸ ξέρουμε δά, εἶναι ἡ ἀρρώστια ὅλων τῶν ποιητῶν.

Κὺρ Φ. (ὕψωνοντας τὴ φωνή). Μὰ τονὲ γιατρεύω ἐγὼ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια !

Βαλ. (ἀγγίζοντας τοὺς τοὺς κοιλιά, σὰ νὰ χαϊδεύῃ ἄλογο). Καλέ μου, καλέ μου κὺρ Φάουστο !

Κὺρ Φ. Κάτω τὰ χέρια !

Βαλ. Καμιὰ μέρα ἀπ' αὐτές, τοῦ μιλῶ ἐγώ.

Κὺρ Φ. Σήμερα μοῦ λήγουνε συναλλάγματα καὶ μοῦ χρειάζονται μετρητὰ γιὰ νὰ τιμίσω τὴν ὑπογραφή μου. Ὡς τὸ μεσημέρι τὸ ἀργότερο, πρέπει νὰ μοῦ ἐξοφληθῇ ὁ λογαριασμός.

Βαλ. Ὡς τὸ μεσημέρι εἶναι κάπως δύσκολο. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Στέφανος εἶναι πάντα κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, κι ἀλοῖμονο ἅμα τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς...

Κὺρ Φ. Κλεισμένος ξεκλεισμένος, ἂν σὲ μιὰ ὥρα μέσα δὲν πλερωθῶ, στέλνω στὸν κύριο συγγενή σας ἓνα ξυπνητήρι μὲ τὸ δικαστικὸ κλητῆρα, καὶ βάζω...

Βαλ. (μ' ἐτοιμότητα). Μιὰ διατριβὴ στὶς ἐφημερίδες.

Κὺρ Φ. (χτυπώντας πόδι). Οὔτε λιγώτερο, οὔτε περισσότερο.

Βαλ. Κ' ἔτσι ὁ Στέφανος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ στίχους.

Κὺρ Φ. Κ' ἐγὼ θὰ τονὲ φωνάξω κακοπληρωτὴ στὸ πεζό.

Βαλ. Μά, γιὰ νὰ σᾶς πῶ : τί τρόπος εἶν' αὐτός ; πῶς μιλάτε ἔτσι ;

Κὺρ Φ. Κ' ἐσεῖς, γιατί μοῦ βάζετε φωτιά ;

ΣΚΗΝΗ Γ'. - *Κὺρ Φάουστος, Βαλεντίνος, Τερέζα.*

Τερ. (καθὼς ἔρχεται ἀπὸ τὸ βάθος). Τί εἶναι, τί εἶναι, Βαλεντίνε ;

Βαλ. (πρὸς τὸν κὺρ Φάουστο). Ἀπὸ δῶ 'ναι ἡ γυναῖκα του. Κάντε τὸν εὐγενή, παρακαλῶ. (Πρὸς τὴν Τερέζα). Δὲν εἶναι τίποτα, κυρία Τερέζα. Τίποτα σοβαρό. Εἶναι μονάχα ὁ κύριος Φάουστος Κανταγέλλος, ἡ παρουσία του σᾶς πληροφοροεῖ, ποὺ ἔχει, λέει, νὰ τοῦ ἐξοφληθῇ ἓνα λογαριασμουδάκι ἀπὸ χίλια ἐφτακόσια φράγκα. Μιὰ κορνίζα καὶ δυὸ καρέκλες.

Κὺρ Φ. Δυὸ καρέκλες μὲ μπρατσόλια, Ἑρρίκου Τετάρτου μ' ἐγγύηση...

Βαλ. (πρὸς τὴν Τερέζα). Θᾶναι κεῖνες οἱ δυὸ καρεκλάρες μὲ κεῖνη τὴ ράχη... (τίς περιγράφει μὲ χειρονομίες).

Κὺρ Φ. Στοὺς ὁρισμούς σας. Σὲ κεῖνα τὰ δυὸ καθίσματα φαίνεται βέβαιο πὼς κάθησε κι ὁ Ἑρρίκος ὁ Τέταρτος αὐτοπροσώπως.

Βαλ. Ὡ διαόλε ! (Μὲ τὴν κατάλληλη χειρονομία). Φαίνεται ἀκόμα τὸ βαθούλωμα !

Κὺρ Φ. Ἡ κορνίζα ἔπειτα, εἶχε ἄλλοτε μέσα τὸ Μεγάλο Ναπολέοντα... τὴν πρώτη ἐλαιογραφία του.

Βαλ. Κατάλαβα : γι' αὐτὸ ἔβαλε κι ὁ Στέφανος τὸ πορτραῖτο του σ' αὐτή.

Τερ. (ποὺ βρίσκεται ἀπὸ δεξιὰ τοῦ κὺρ Φάουστου). Naί, μὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἔχῃ σήμερα διαθέσιμο ὁ ἄντρας μου αὐτὸ τὸ ποσό. Θάχξετε, ἐλπίζω, τὴν καλοσύνη νὰ κάμετε λίγο ὑπομονή.

Κυρ Φ. (που δὲν ἄκουσε καλά, — πρὸς τὸ Βαλεντῖνο). Νάχω τὴν καλοσύνη... γιὰ τί πρᾶμα;

Βαλ. Ἀριστερά, ἀριστερά, κυρία Τερέζα.

Τερ. Ἀριστερά;...

Βαλ. Δεξιά εἶναι κουφός. Μιλάτε του ἀριστερά.

Τερ. (περνώντας ἀριστερὰ τοῦ κυρ Φάουστου). Ἐλεγα πὼς θᾶχετε, ἐλπίζω, τὴν καλοσύνη νὰ κάμετε λίγο ὑπομονή.

Κυρ Φ. Ἄ, ὄχι, κυρία μου. Τοὺς ἔχω πιά ἐξηγήσει, στὸν κύριο τρίτο ξάδερφο τοῦ συζύγου σας, τοὺς λόγους πού δὲν μπορῶ νὰ περιμένω παραπάνω.

Τερ. (γυρίζοντας ἄθελα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). Βαλεντῖνε!

Βαλ. (πλησιάζει ὀλοπρόθυμος). Διατάξετε.

Τερ. (σιγανά). Τὸ ξέρετε πὼς ὁ Στέφανος δὲ θέλει νὰ γίνεται γνωστὸ πὼς εἶστε ξάδερφός του.

Βαλ. Ἀλήθεια, ναί, κάθε τόσο τὸ ξεχνῶ.

Τερ. (μὲ τρυφερότητα). Ἐχει τὶς ιδέες του... Πρέπει νὰ τὶς σεβόμαστε...

Κυρ Φ. Λοιπόν, κυρία, τί ἀποφασίζετε;

Τερ. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;... Δὲν ἔχω τὴ συνήθεια νᾶνησυχῶ τὸν ἄντρα μου γιὰ τέτοιες ἱστορίες. Καὶ σήμερα λιγώτερο παρὰ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ πολὺ-πολύ, σὰ μάθω πὼς ἔχει χρήματα...

Κυρ Φ. Σὰ μάθετε πὼς ἔχει χρήματα, ἀγαπητὴ κυρία, θάνα πολὺ ἀργά. Εὐτυχῶς, (βγάζοντας ἓνα χαρτί ἀπὸ τὴν τσέπη του) τὸ λογαριασμουδάκι εἶναι ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸ σύζυγό σας σὰν εἶδος χρεωστικὸ ὁμόλογο. Νά το. (Τὸ δείχνει). Ἡ προθεσμία πέρασε, καιρὸ τώρα! κ' ἔτσι θὰ προσφύγω σὲ βίαια μέτρα.

Βαλ. Ἐπιταγὴ μὲ δικαστικὸ κλητήρα καὶ διατριβὴ στὰ ἐγκώρια φύλλα.

Τερ. (τρομαγμένη). Θεέ μου! Τί λέτε!;

Κυρ Φ. Κ' ἔπειτα, ἐγὼ κάνω αὐτὸν τὸ συλλογισμό, ἀγαπητὴ κυρία: ὅποιος ἔχει δική του βίλλα στὸ Πανσίλυπο, χτισμένη, βάλτε κι αὐτό, σὲ ὥραία θέση μὲ κάμποσες δεκαεῖς χιλιάδες φράγκα, καὶ πάει μὲ τᾶμάξι ἀντὶ νὰ πηγαίνει μὲ τὸ τράμ ἢ μὲ τὰ πόδια ὅπως πάω ἐγώ...

Βαλ. (πετιέται καὶ λέει). Τὸν καημένο! Μ' αὐτὴ τὴν κοιλιὰ!

Κυρ Φ. (κορδώνεται ὀργισμένος). Μ' αὐτὴ τὴν κοιλιὰ πάω πεζός, καὶ πάω μὲ τὸ μέτωπο ἀψηλά. Αὐτὸ πού μὲ κάνει καὶ σαστίζω εἶναι πού ὁ κύριος Στέφανος Μπάλδης...

Βαλ. ...πάει μὲ τᾶμάξι καὶ μὲ τὸ μέτωπο χαμηλά.

Κυρ Φ. Μὲ χαμηλὰ τὸ μέτωπο θάτανε σωστὸ νὰ πηγαίνει, ἀφοῦ δὲν πλερώνει τὰ χρῆματά του.

Τερ. Μὰ κύριε, τοῖμάτε καὶ λέτε τρομερὰ πράγματα!

Κυρ Φ. Ἐμένα δὲ μ' ἀρᾶσει νὰ προσβάλω κανένα μ' ἂν μὲ πειράξουνε σὲ κεῖνο τὸ λίγο ποῦχω καμωμένο μὲ τὸν ἰδρώτα μου, δὲ χαρίζω κάστανά!

Βαλ. Τὴν κορνίζα γιὰ τὸ Ναπολέοντα τὴν ἔχετε καμωμένη μὲ τὸν ἰδρώτα σας;!

Κὺρ Φ. (μὲ τόνο). Ἀκριβῶς !

Βαλ. Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶμα !

Κὺρ Φ. Λίγα λόγια καὶ καλὰ, κυρία μου. Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Μὲ τὴν πλησμονὴ τῶν ἀρχαίων ποὺ εἶναι στὴν ἀγορά, καὶ μὲ τὴ μόδα τοῦ ἐλευθέρου ρυθμοῦ τώρα-τώρα, μόλις πού ξενερίζω. Τὸ βρε κανεὶς παιχίδι νὰ μὲ κἀνῃ νὰ βουλιάξω ; Τὸν τραβῶ κ' ἐγὼ μαζί μου στὸν πάτο, καὶ πνιγόμεστε μαζί. Ἀμα ὁ σύζυγός σας, ὅστερ' ἀπὸ ὀχτῶ μῆνες παρακάλια, μοῦ κἀνει τὸν κουνφό, βρισιές. ἔξευτελισμοί, κλητῆρες, διατριβές, σκάνταλα, δίχως κανένα ἔλεος.

Τερ. (τρεμόντας). Ὁχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Καλήτερα... ἀκούστε... ἀκούστε με, κύριε· θὰ κοιτάξω νὰ φροντίσω ἐγώ.

Κὺρ Φ. Ἔχετε μιὰ ὥρα καιρό.

Τερ. Βαλεντίνε μου, ἔσεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε.

Βαλ. Γιὰ σᾶς, ὅ,τι θέλετε, κυρία Τερέζα· μὰ δὲν ξέρω ἀληθινά...

Τερ. Εἰρετε κανένα ἐνεχυροδανειστήριο ;

Βαλ. Μὰ σᾶς παρακαλῶ, πιστέψτε με, ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα !

Τερ. Ἴσως ὅμως ἐδῶ, στὸ Πανσίλυπο, δὲν εἶναι κανένα.

Βαλ. Ἔχετε λάθος. Σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἐρακία τὰ μυρωμένα ἀνθίζουνε ὡραιότατα κι αὐτὰ.

Τερ. Γιὰ πέστε μου : ἀπὸ τὰ σκουλαρίκια ποὺ φορῶ πόσα μπορούσε νὰ πάρουμε ;

Βαλ. Μὰ πῶς ! Θέλετε σεῖς... ; !

Τερ. Εἶναι τὸ μόνο καταφύγιο ποὺ ἔχω.

Βαλ. Νὰ τώρα κ' ἓνας ἀλτρουϊσμός ποὺ μ' ἐνοχλεῖ στὰ νεῦρα !

Κὺρ Φ. (βλέπει πῶς τὸ ζήτημα εἶναι σὲ καλὸ δρόμο καὶ τραβιέται μακριὰ γιὰ νὰ τοὺς εὐκολύνῃ νὰ τὰ ποῦνε καθαρώτερα).

Βαλ. (κοιτάζοντας τὰ σκουλαρίκια). Μόλις θὰ φτάναμε στὰ χίλια ἑκατό, στὰ χίλια διακόσια...

Τερ. Ἔχω κι ἄλλα ἑκατοδὲκα φράγκα οἰκονομίες...

Βαλ. Καὶ λείπουνε κάμποσα ἀκόμα !

Τερ. (ζωηρεύοντας). Μιὰ ἰδέα... Τὰ παίρνω δανεικὰ ἀπὸ τὴ θεία Ματίλδα. Ναί, ναί ! Καὶ νὰ πᾶτε σεῖς ὁ ἴδιος νὰ τῆς τὰ ζητήσετε ἀπὸ μέρος μου. Τῆς εἶστε πολὺ συμπαθητικὸς καὶ δὲ θὰ σᾶς πῇ ὄχι.

Βαλ. Καὶ σᾶς πέρασε ἡ ἰδέα πῶς γιὰ τὰ κάλλη τὰ δικὰ μου θὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὸ πουνγί της ἡ θεία Ματίλδα ;

Τερ. Εἶτανε πάντα φιλόστοργη σὲ μένα. Μοῦ ἔκανε τὴ μαμμὰ σὰν ἔμεινα ὀρφανή.

Βαλ. Κ' ἔκανε στάχτη τὰ λίγα ποὺ εἴχατε δικὰ σας.

Τερ. Γιὰ τὴ μόρφωσή μου.

Βαλ. Ἀμ' δέ ! τέτοια μωρόπιστη σὰν κ' ἐσᾶς, δὲν ξανάειδα στὴ ζωὴ μου !

Τερ. Τέλος πάντων, Βαλεντίνε, ἄς μὴ μωρολογοῦμε, τώρα. Ἡ παρυσία αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ μοῦ παγώνει τὸ αἷμα στὶς φλέβες. Ἀς κάνουμε γλήγορα. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τὰ σκουλαρίκια. (Τὰ βγάζει καὶ τοῦ τὰ δίνει). Τὰ ἑκατοδὲκα φράγκα, νὰ

τα. (Τὰ βγάξει ἀπὸ ἑνα πορτοφόλι πού ἔχει στὸν κόρφο της). Τάχα μαζεμένα δεκάρα καὶ φραγκάκι γιὰ νὰ κάμω μιὰ νόστιμη ἐκ-
πληξούλα τοῦ Στέφανου· μὰ... ὑπεμονή! (Τὰ βάζει μαζὶ μὲ
σκουλαρίκια).

Κὺρ Φ. (κοιτάζει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ).

Βαλ. (τὰ βάζει ὅλα στὴν τσέπη). Καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, ἃς ἐλπίζουμε
στὸ θᾶμα τῆς θείας.

Τερ. "Ελα Παναγία μου! μὲ τὴ δυσπιστία σας μὲ κάνετε νὰ χάνω
τὸ θάρρος μου!

Βαλ. Γιατί δυσπιστία; Εἶπα: «ἃς ἐλπίζουμε». (Πρὸς τὸν Κὺρ Φάουστο,
κάνοντάς του νόημα μὲ τὸ χέρι). Αἶ, τοῦ λόγου σας! Ἀρχαιολόγε
τοῦ διαόλου! Ἐλάτε μαζί μου.

Κὺρ Φ. (πηγαίνει κοντά του προτείνοντας τὸ ἀριστερὸ αὐτοῦ).

Βαλ. Θὰ σᾶς πλερώσουμε.

Κὺρ Φ. Στους δρισμούς σας. (Γυρίζει πρὸς τὴν Τερέζα καὶ βγάξει
τὸ καπέλλο). Τὰ σέβη μου.

Τερ. Καλημέρα, κύριε.

Βαλ. Αὐτὴ τὴ φορά, θὰ φήσετε στὴν ἡσυχία τους καὶ φύλλα καὶ
κλητῆρες, ἀγαπητέ μας Κὺρ Φάουστο.

Κὺρ Φ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω ἀκόμα.

Βαλ. (δίχως νὰ προσέξῃ, τὸν πιάνει ἀλλαμπρατσέττα ἀπὸ δεξιά). Εἴστε
ἕνα βῶδι! (Ξεκινοῦνε πρὸς τὸ δρομάκι).

Κὺρ Φ. (πού δὲν ἄκουσε καλά). Εἶμαι... τί πρᾶμα;

Βαλ. (περνώντας ἀμέσως ἀπ' ἀριστερά, τὸν ξαναπιάνει ἀλλαμπρατσέττα).
Εἴστε ἕνα βῶδι!

Κὺρ Φ. Μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆτε αὐτὸ μπορούσατε
νὰ μείνετε ἀπὸ δεξιά.

Βαε. (φεύγοντας μαζί του). "Οχι! ἀριστερά, πολυαγαπημένε μου φίλε!
'Αριστερά! (Χάνονται πέρα).

Τερ. (πνίγοντας τὴ φωνή, μὰ δυνατὰ γιὰ νὰκουστή). Νὰ γυρίσετε γλή-
γορα, Βαλεντίνε. Κάθουμαι στὰγκάθια!

Βαλ. (ἀπὸ μέσα). Χρειάζεται ὥρα ὅπωςδὴποτε.

Τερ. "Η θεία εἶναι δῶ κοντά! Κ' ἔπειτα, λιγάκι σβέλτα!

Βαλ. (ἀπὸ μέσα, μακρύτερα). Ἀπ' ἀριστερά, βουβάλι μου ἀγαπημένο!

Τερ. (πάντα συλλογισμένη μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, κάθεται στὸν ξύλινο πάγκο
καὶ ἀναστενάζει, καθὼς ἐτοιμάζεται ὑπομονετικὰ νὰρχίσῃ τὸ ράψιμο).

ΣΚΗΝΗ Δ'.—Τερέζα καὶ Στέφανος.

Στέφ. (προβαίνοντας ἀπὸ τὴ θύρα πού εἶτανε κλειστή). Τερέζα!

Τερ. (λίγο ξαφνισμένη, ἀνατινάξεται). Στέφανε;

Στέφ. Ἄκουσα φωνές... καυγάδες...

Τερ. "Α, ναι... εἶτανε ὁ Βαλεντίνος καὶ μιλοῦσε ζωηρὰ μ' ἕναν
ἄνθρωπο...

Στέφ. Μὲ ποιόνε μιλοῦσε;

Τερ.... Μ' ἕνα φίλο του, θαρρῶ.

Στέφ. Ὁ Βαλεντίνος μπορούσε καὶ νὰποφεύγῃ νὰ δέχεται τοὺς φίλους του σπίτι μου. Εἶναι σχεδὸν πάντα κουρελήδες. Σοῦ ἀναθέτω νὰ τὸ τοῦ πῆς, δίχως κομπλιμέντα, πὼς δὲν τὸ θέλω.

Τερ. Θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Στέφ. (πηγαίνει κοντά της καὶ μὲ κάποιο κρυφὸ καμάρι τῆς βάζει κάτω ἀπὸ τὴ μύτη ἓνα ἀνοιχτὸ φάκελλο ποὺ κρατεῖ).

Τερ. Ἀχ! τὶ μυρουδιά!

Στέφ. Εἶναι γράμμα τῆς πριγκηπέσσας Χέλλερ.

Τερ. Ποιά εἶν' ἡ πριγκηπέσσα Χέλλερ;

Στέφ. Ἐξω ἀπὸ τὸ καβούκι σου ἐσύ, οὔτε εἶδῃς παίρνεις τὶ γίνεται. Ἡ πριγκηπέσσα Χέλλερ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀρχόντισσα ποὺ κατοικεῖ στὴ Νεάπολι ἓνα-δύο χρόνια τώρα, καὶ εἶναι κίόλα ἢ φήμη της τόσο μεγάλη, γιατί ἔχει τὸ ἀνθηρότερο, τὸ κομψότερο, τὸ πνευματικώτερο σαλόνι.

Τερ. Τί μπορούσα νὰ ξέρω, ἐγώ; (Προσέχοντας στὸ ράψιμό της). Ἄν καμιά φορὰ μοῦ εἶχες κάμει λόγο γι' αὐτή...

Στέφ. Ἐγώ, προσωπικῶς, μόλις χτὲς ἔκαμα τὴ γνωριμία της στοῦ ζωγράφου τοῦ Φερραντίνου, ποὺ πῆγε νὰ δῇ τὰ ἔργα του.

Τερ. (ἀπλοϊκά). Χτὲς ἔκαμες τὴ γνωριμία της καὶ σήμερα λαβαίνει γράμμα της;

Στέφ. Μοῦ γράφει γιὰ νὰ μὲ προσκαλέσῃ νὰ συχνάζω στὸ σαλόνι της.

Τερ. (μ' ὅλη της τὴν εὐκρίνεια). Ἄ! μ' εὐχαριστεῖ αὐτό. Μπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ πολύ.

Στέφ. (κάπως πειραγμένος). Σὲ παρακαλῶ νὰ πιστέψῃς πὼς μ' αὐτὸ ἐκείνη θὰ ὠφελήθῃ πολύ.

Τερ. (ἀποβολωμένη). Ἐλεγα πὼς μπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ, γιατί... θὰ διασκεδάσῃς, θὰ ξεσκάσῃς λίγο...

Στέφ. (καλόκαρδα). Μὴν προσπαθῇς νὰ τὸ μπαλώσῃς, ξέρεις, γιατί εἶναι χειρότερο. Ἐκαμες μιὰ γκάφφα, καὶ ἄς τα. Ἀμέ, κάνεις τοῦλάχιστον πενήντα τὴν ἡμέρα: συνήθισα πιά.

Τερ. (πικραμένη). Κι ὡς τὸ τέλος θὰ τίς σιχαθῇς.

Στέφ. Μὰ ὄχι, μὴ φοβάσαι. Γυναίκα μου εἶσαι, κ' ἔννοια σου. (Μὲ νόστιμο τρόπο). Πάντα μοῦ ἄρεσες ἔτσι.

Τερ. Ἀλήθεια;

Στέφ. Ἀλήθεια.

Τερ. (φανερώνει στὸ πρόσωπό της μὲ ἀφέλεια τὸ καμάρι της).

Στέφ. (κάθεται δίπλα της μὲ στοργὴ κάπως φιλήδονη). Γιὰ πές μου, γυναικούλα μου: τί καλὰ ετοιμάζεις αὐτοῦ;

Τερ. Ποδιές.

Στέφ. Γιὰ τὴν καμαριέρα;

Τερ. Γιὰ μένα.

Στέφ. Γιὰ σένα!

Τερ. Naί, γιατί ἅμα εἶναι κανεὶς σὲ δουλειὰ στὸ σπίτι...

Στέφ. Μὰ αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν τὸ ἐγκρίνω ἐγώ. Ἐχομε γραμματικὸ, καμαριέρα, ὑπηρέτη, ἁμαξά, μάγερα...

Τερ. Ὅσο πὶο πολλοὶ εἶναι, τόσο λιγώτερο πρέπει νὰ τοὺς ἐμπιστεύεται κανεὶς. Κι ἀλήθεια, ἐκεῖνος ὁ μάγερας πάρα τὸ πῆρε

ἀπάνω του ! Σήμερα τὸ πρωτὶ—γιὰ νὰ πῶ ἓνα ἀπὸ τὰ τόσα—
πῆγα στὴν κουζίνα γιὰ νὰ δῶ, εἴτανε σωστά ζυγιασμένα τὰ
φροῦττα γιὰ τὸ μεσημέρι ;—κι αὐτός. . .

Στέφ. (τῆς βάξει τὸ χέρι ἀπάνω στοὺς στόμα). Ὁχι, Τερέζα ! Τὰ ἄλλα
τοῦ μάγερα νὰ λείπουνε τώρα !

Τερ. Ἐσὺ μοῦ τὸν εἶχες θυμίσει. Εἶδεμή, δὲ θὰ σοῦ λεγα τίποτα.
Σοῦ μιλῶ ποτὲ γιὰ τίποτα, ἂν δὲν ἀρχίσῃς νὰ μοῦ λὲς ἑσὺ ;

Στέφ. (τσιμπώντας τὴ λιγάκι στοὺς λαιμοὺς χαϊδευτικά). Μὰ τί κουτὴ ποὺ
εἶσαι !

Τερ. (γελώντας καλόκαρδα). Μὰ τί θέλεις νὰ κάμω ;

Στέφ. Δὲν καταλαβαίνεις κἂν πὼς αὐτὴ τὴ στιγμή ἤθελα νὰ φήσῃς
τὴ δουλειὰ κατὰ μέρος.

Τερ. Ἀμέσως, ἀγάπη μου ! (Ξαναβάζει ἀμέσως μέσ' στοὺς παναιράκι τὸ
ῥοσάκι, τὴ βελόνα, τὸ ψαλίδι). Ἐσὺ, ὡς τόσο, ἐργάστηκες ὡς τώρα.

Στέφ. Μὲ κάποια διαφορὰ, ἂν δὲ σοῦ κακοφαίνεται.

Τερ. Ἐργάστηκες καλὰ ;

Στέφ. Ἀλοίμονο, ὄχι ! Γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι καταδικασμένος σὲ
μιὰ ἐργασία συμβατικὴ ποὺ δὲ μὲ τραβᾷ, δὲ μὲ παίρνει ὁλό-
κληρο. Οἱ καθημερινὲς ἀνάγκες μ' ἀναγκάζουνε σ' αὐτή, ἀπὸ
τὴν ἀνεπάρκεια τῆς περιουσίας μου ποὺ λιγότεψε, καὶ ὑπο-
φέρω, ὑποφέρω. . . Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολὺν καιρὸ
ἔτσι. Ὁχι, ὄχι ! Αἰσθάνουμαι πιά πὼς τὸ στενόχωρο περίβλη-
μα τῆς πρᾶξις καὶ ταπεινῆς ζωῆς θὰ σκορπιστῇ στοὺς ἀνέ-
μους μὲ τοὺς ἀκράτητους παλμούς τῆς δυνατῆς ὁρμῆς μου. Καὶ
θὰ γράψω ἀκριβῶς τὸ «Ποίημα τῆς Δύναμης». Ποὺ νὰ πάρῃ !
Θάνατο ἔργο πολεμικῆς, θὰ χτυπήσω τὰ ταπεινότερα ὄντα, τοὺς
ἀδύνατους, τοὺς τιποτένιους, τοὺς ἄχρηστους, τοὺς κουτούς. . .

Τερ. Ὡστε, κ' ἐμένα ; !

Στέφ. (κόβοντας στὴ μέση τὸ λυγρὸ τοῦ φτερούγισμα, τῆς χαμογελᾷ) :
Φυσικά !

Τερ. Καὶ τί μὲ νοιάζει ἂν γράψῃς κακὸ γιὰ μένα ; Ἄντρας μου
εἶσαι πάντα.

Στέφ. (κοροϊδευτικά). Ποὺ θὰ πῇ ;

Τερ. Θὰ πῇ πὼς εἶσαι ὅλος δικός μου.

Στέφ. Μὲ τὸ συμπάθειο : ὅλος ὄχι.

Τερ. Καὶ ὅμως, χτὲς τὸ βράδυ, τὴ στιγμή ποὺ σ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος,
μὲ τὸ κεφάλι σου γυρμένο στὸν ὦμο μου, δὲν ἔλεγες ἔτσι.

Στέφ. Ἀφοῦ μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, δὲν ἤξερα τί ἔλεγα.

Τερ. Naί, naί ἤξερες.

Στέφ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀρχίσεις νὰ μοῦ σηκώνῃς τὴ μυτίτσα σου !

Τερ. Ἐγώ ;

Στέφ. (σοβαρεύεται κάμποσο). Καὶ αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου.

Τερ. Θυμῆθαι ἓνα λογάκι σου τόσο ὁμορφο νὰ σοῦ πῶ !

Στέφ. Τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ μὲ κάμῃς νὰ μετανοήσω ποὺ τῶπα.

Τερ. (θλιβερά πληγωμένη, μὲ γλυκὸ παράπονο). Στέφανε !

Στέφ. Ἡ τῆς καμαριέρας οἱ ποδιές καὶ τὰ ἔργα τοῦ μάγερα, ἢ τὰ
συνηθισμένα αἰσθηματικὰ ἀνοστολογήματα !

Τερ. Μὰ Στέφανε !

Στέφ. Καί μὴ μοῦ κατεβάζεις τὰ μοῦτρα, κοντὰ στ' ἄλλα. Τί ἔχεις ;
Σ' ἔκαμα προσεχτική. Τάχεις μαζί μου γι' αὐτό ;

Τερ. Ἐγώ ; Ποτέ !

Στέφ. Τότε, ὅζω καρδιά, Τερέζα !

Τερ. (ξαναζωρεύει μὲ τὴ δική του τὴ ζωηρότητα).

Στέφ. Σήμερα θέλω τὴ μέρα ὅλη ὥραία καὶ καλοσήμαδη. Τὴν ἀποθύμησα ἀπὸ τὴ νύχτα ἀπόψε, ὅστερ' ἀπὸνα τρομαχτικὸ ὄνειρο ποὺ μὲ ξύπνησε ἀπότομα· καὶ στὸν πόθο μου φανήκανε ὑπάκουοι καὶ ὁ ἥλιος κ' ἡ θάλασσα. Ἐκεῖνος ἀληθινὰ μοῦ χαρίζει ἀπλόχερα σήμερα ὅλες του τὶς ἀχτῖνες, καὶ αὐτὴ δὲ φοβερίζει, δὲ βογγάει, δὲ σιγοτραγουδεῖ κ' αὐτὸ μυρολόδι τοῦ μελαγχολικοῦ γαληνεμοῦ. Σωπαίνει σ' ἓνα χαμόγελο ἀπέραντης ὁμορφιάς, καὶ στὸ χαμόγελο αὐτό, τὸ ἀπέραντο μεγαλεῖο της δὲν κρύβει πιά δόλους, καὶ μὲ καλεῖ μὲ τὴ γλυκειὰ τῆς ἐρωμένης σιωπῇ ! ("Ὀλος καμάρι καὶ λαχτάρα, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴ θάλασσα). "Ἐλα, ἔλα Τερέζα ! "Ἐλα νὰ δῆς, ἔλα νὰ τὴν αἰσθανθῆς, τί μεγάλη καὶ ἡσυχὴ ποὺ εἶναι ! (Σιμὰ στὸ παραπέττω). Πές μου : τὴν ἀγαπᾷς ἐν τῇ θάλασσᾳ, Τερέζα ;

Τερ. Πολὺ τὴν ἀγαπῶ ! (Καθὼς ἔρχεται πρὸς μπροστά, ὥστε νὰ φαίνεται). Κοίτα τὸ σμαραγδένιο χρῶμα ποὺ παίρνει τὸ νερὸ σ' ἐκεῖνο τὸ μικρούλικο τὸ λιμανάκι !... Τί καθαρὸ ποὺ εἶναι !... Θὰ μ' ἄρесе νὰ κάνω ἐκεῖ βουτιά καὶ νὰ πάω ἴσα στὸ βυθό, ὥς ποὺ νὰγγίζω τὸν ἄμμο μὲ τὸ χέρι !

Στέφ. Ἐγώ, ὅμως, θὰ ἤθελα, μ' ἓνα μαγικὸ ἄρμενο, ν' ἄρμενίσω σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλα κείνα τὰ πλάτη ὅσο ποὺ φτάνει τὸ μάτι !

ΣΚΗΝΗ Ε'. - *Τερέζα, Στέφανος, ὁ Γέρο-Ζητιάνος κ' ἡ Γριά του.*

Ὁ Γ. (ἀπὸ μέσα). Κλεῖσε τὰ μάτια—πάνου στὸ κῆμα,
καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃς—σὰ δῆς στεριά.
Σὰ δῆς στεριά—ὄρτσα παννιά :
βάρδ' ἀπὸ ξέρα—νύχτα καὶ μέρα.

Στέφ. (πρὸς τὴν Τερέζα). Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἀπαγγέλλει στίχους—
καὶ τί στίχους !—ἔτσι γελοῖα ;

Τερ. Εἶναι ἓνας γέρος διακονιάρης ποὺ ἔρχεται ἀπὸ δῶ δυὸ-τρεῖς
φορὲς τὸ μήνα. Λέει στιχάκια γιὰ νὰ τοῦ δίνουμε ἐλεημοσύνη.

Στέφ. Ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου.

Τερ. Γιὰ νὰ σὲ γλυτώνουμε ἀπὸ τὴν ἐνόχληση, ὁ Βαλεντῖνος κ'
ἐγὼ τοῦ δίνουμε τὰ παπούτσια πρὶν προφτάσῃς ν' ἄρθῃς.

Ὁ Γ. (ἀπὸ μέσα). Κάνετε ἔλεος στὸ φτωχὸ τὸ γέρο θαλασσινό !

Δίχως βαρκούλα—χωρὶς κουπιά,
πείνα καὶ δίψα—πάντα περνᾷ.

Τερ. (πηγαίνοντας πρὸς τὸ δρομάκι—πρὸς τὸ Ζητιάνο ποὺ δὲ φάνηκε
ἀκόμα). "Ὁχι, ὄχι, καλέ μου γέρο ! "Ὁχι, σήμερα !

Στέφ. Γιατί ὄχι ;... Κάνε μου τὴ γνωριμιά μ' αὐτὸ τὸν ὥραϊο τύπο.

Τερ. Ναί ; (Ξαναφωνάζοντας τὸ γέρο καὶ μὲ τὰ χέρια ἀκόμα). "Ελα !
μπορεῖς νᾶρθεις, ξέρεις ! "Ελα κοντά ! Μὴ φοβᾶσαι !

Στέφ. (πηγαίνοντας κοντὰ στὴν Τερέζα). Καὶ κείνη ἡ γριουῖλα ;

Τερ. Εἶναι ἡ γυναῖκα του. "Α ! δὲν ξεκολλᾷ ποτὲ ἀπὸ κοντὰ του !
(Ἐρχεται τὸ ζευγάρι. Ὁ Γέρος εἶναι ἐνενηντάρης. Ζαρωμένος, κυρ-
τωμένος, ἀργοκίνητος, μὰ ὅπωςδήποτε γερός. Στυλός, μὲ πόδια
χοντρά, πλακωτά, ροζιασμένα. Φορεῖ σουρτοῦλο καμωμένο ἀπὸ διά-
φορα κουρέλια. Ἀπὸ τὸ γυμνὸ λαϊμὸ του κρέμεται μὲ μιὰ κορδελίτσα
ἓνα φυλαχτὸ μὲ τὸ εἰκονισματικὴ τῆς Σάντα-Λουτσίας. Στὸ κεφάλι,
φορεῖ ἓνα μικρὸ σκούφο μάλλινο καφφετῇ, πὺν καθὼς εἶναι δίχως
κεραμίδι, θυμαῖς, ἰσακιστός, μὲ τὴ μύτη κατεβασμένη ὡς τὴν πλάτη του κον-
τά, θυμίζει τὴν παλιά θαλασσινὴ τέχνη του. Σταυτιά, φορεῖ σκουλα-
ρικια, δυὸ ἀπλὰ μαλαμοκαπνισμένα χαλκαδάκια. Ἡ Γριὰ πὺν τονὲ
συντροφεύει εἶναι ἀκόμα πιώτερο καβουριασμένη, πιώτερο στεγνωμένη
καὶ πὺν λιγώτερο δυναμωμένη. Τὰ κουρελόρουχα τῆς κρέμονται ἀπά-
νω σ' ἓνα ἀξιοθρήνητο ἐρείπιο ἀνθρώπου).

Ὁ Γ. Καλημέρα τῆς ἀφεντιᾶς σας.

Ἡ Γρ. (κουνώντας τὸ ξεδοντιασμένο σιαγόνι). Καλημέρα στὶς ἐξοχότη-
τές σας.

Στέφ. (καθήμενος ἀπάνω στὰ σκαλοπάτια τῆς ταρρατίτσας). Ζύγωσε κον-
τά, ζύγωσε, ἀντρειωμένε τροβαδοῦρε !... Ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ
συνθέτης τέτοιες ὥραϊες ρίμες ;

Ὁ Γ. (γελαστός). "Ε, ἔ !... Ἡ πείνα. Μωρολογήματα πὺν τὰ πουλῶ
καὶ μοῦ δίνουνε ψωμὶ ἔμένα καὶ τῆς γριᾶς μου.

Στέφ. Ὡστε, ἐσὺ μὲ τὴν ποιήσῃς τὰ βγάξεις πέρα,—αἱ ; Πόσα σοῦρ-
χονται τὴ μέρα. Γιὰ νᾶκούσουμε.

Ὁ Γ. Δὲν ἔχω παράπονο. Ξέρετε τί λέω ἐγώ ;...
«Χίλια σὰν ἔχεις, δῶσ' μου τὰ δυό...
Οὐλα δικὰ σου καί... τᾶλλα ἐγώ !»

Στέφ. Καὶ πρὶν νὰ γίνῃς ποιητὴς καὶ ζητιάνος, εἴσουν ναυτικός :

Ὁ Γ. Τὸν ψαρὰ ἔκανα.

Στέφ. Καὶ γιατί τὴν ἄφηκες τὴν τέχνη σου ; Ἴσως ἀπὸ καμιά τζα-
ναμπετιὰ πὺν σοῦφταιξε ἡ θάλασσα ;

Ὁ Γ. Ὅχι, ἀφεντικό. Εἴτανε τὰ γεράματα. (Δείχνοντας τὴ θάλασσα).
Αὐτὴ ἐκεῖ δὲν κάνει σὲ κανέναν κακό.

Τί θὲς καὶ βλέπεις—μέσα στὸ κῆμα ;

Κλείσε τὰ μάτια,—κόμ' ἓνα βῆμα.

Ἐκεῖ 'ναι ὁ φίλος,—καλὴ μου κόρη.

Κλείσε τὰ μάτια—καὶ βάλε πλώρη.

Στέφ. Καὶ ποιὸς νᾶναι αὐτὸς ὁ φίλος πὺν εἶναι στὴ θάλασσα ;

Ὁ Γ. Εἶναι μωρόλογα, καταλαβαίνετε ;

Στέφ. Ὡστε φίλος δὲν εἶναι ;

Ὁ Γ. Πὼς δὲν εἶναι ; !... Εἶναι ὁ χάρος.

Στέφ. Καὶ σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι φίλος ; !

Ὁ Γ. Ναῖσκε ἀφεντικό. (Γλυκά). Εἶναι γιατί ὁ Θεὸς μᾶς τονὲ στέλνει.

Τερ. Τί νόστιμος !

Στέφ. (σηκώνεται). Ἀἴντε ! Ἐχεις ἀκόμα σκουριασμένους ἰδέες ; (Γε-

λαστός). Καὶ μὴ λὸν τοῦτο ἐγὼ θὰ σοῦ ἀνταμείψω τὸ ποιητικὸ σου ἔργο. Θέλεις λεφτά ;... Πολλὰ λεφτά ; (Τοῦ γεμίζει ἄξαφνα τὶς φούχτες μὲ δεκάρες). Πάρε.

Ὁ Γ. (σατισμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ του). Νάχης τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ !... Νᾶσαι βλογημένος !...

Ἡ Γρ. (διαχυτικά). Νᾶσαι βλογημένος !...

Τερ. Ἀπὸ μένα, μιὰ πεντάρα μονάχα, γιατί... δὲν εἶμαι πλούσια σὰν αὐτόνε. (Βγάζει τὴν πεντάρα ἀπὸ μιὰ τσέπη καὶ τὴ δίνει τοῦ γέρου).

Ὁ Γ. (μὲ συγκίνησι καὶ ταπεινά). Αἱ ! μὰ τούτῃ εἶναι λεημοσύνη πού δὲ μοῦ λείπει ποτέ. (Γυρίζοντας στὴ συντροφισσά του). Ἴσσο τὰ χέρια, γριά ! (Κ' ὕστερα σηκώνοντας τὰ πόδια μὲ τὴ γεροντικὴ δυσκολία, κουτσοχορεῦει ἓνα εἶδος δικοῦ του χοροῦ μουρμουρίζοντας τραγουδιστά).

Λά, λά, λά,
λά, λά, λά...

Ἡ Γρ. (κουνώντας τὸ κεφάλι καὶ χτυπώντας τὰ χέρια, τοῦ κρατεῖ τὸ χρόνο).

Στέφ. Τί εἶναι ;

Τερ. Οἱ καημένοι ! Τὸ ταχτικὸ τους χοροῦδάκι γιὰ τὸ εὐχαριστῶ. (Πρὸς τοὺς δυὸ γέρους). Φτάνει, φτάνει πιά.

Στέφ. (ἔσπώντας στὰ γέλοια). Ὁχι... ὄχι... Ἄσ' τους νὰ χωρεύουνε. Καλέ, εἶναι γιὰ γέλοια !...

Τερ. (δίχως νὰ τὸν ἀκούσῃ). Φτάνει, σᾶς λέω !

(Οἱ δυὸ Γέροι σταματοῦνε τὸ χορὸ καὶ τὸ τραγούδι, ἐνῶ ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἡ χαρούμενη φωνὴ τοῦ Βαλεντίνου).

ΣΚΗΝΗΣ ΣΤ' - *Στέφανος, Τερέζα, ὁ Γέρος, ἡ Γριά καὶ Βαλεντίνος.*

Βαλ. (φωνάζοντας ἀπὸ μέσα). Νίκη, θρίαμβος, κυρία Τερέζα ! Νίκη !

Τερ. (ἀνατινάσσεται ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ἄξαφνα ὁμως ταράζεται καὶ ξαρώνει μὲ τὴν ἀπερισκεψία τοῦ Βαλεντίνου).

Στέφ. Μὰ ὁ Βαλεντίνος εἶναι πού χαλάει τὸν κόσμον ;

Βαλ. Νίκη ! Νίκη ! (Ἐρχεται ὀρμητικὰ καὶ λαχανιασμένος ὅλος, βλέποντας ὁμως τὸ Στέφανο σταματᾷ, καταλαβαίνει πὼς ἔκαμε ἄσκημα πού φώναζε, καὶ τὰ χάνει.—Λίγη σιωπὴ).

Στέφ. (πρὸς τὸ Βαλεντίνον). Κ' ὕστερα ;... Θὰ μᾶς πῆς ποιὸ εἶναι τὸ ἥρωϊκὸ σου τὸ κατόρθωμα ;

Τερ. (πίσω ἀπὸ τὸ Στέφανο, κάνει νόημα τοῦ Βαλεντίνου νὰ μὴν τὰ μαρτυρήσῃ).

Βαλ. (πρὸς τὸ Στέφανον). Γιατί ;... Σὲ τί ἀπάνω ;

Στέφ. Ἐτρεχεσ καὶ οὐρλιαζες σὰ δαιμονισμένος : «νίκη ! νίκη !»

Βαλ. Ἐτρεχα καὶ οὐρλιαζα σὰ δαιμονισμένος «νίκη, νίκη» ; Ἀ, ναί ! ἀλήθεια, ἀλήθεια ! Ἐχεις δίκιο. Εἴμουν ἀκόμα ἀναμμένος ἀπὸ τὶς κουβέντες ποῦκαμα... μ' ἓνα βλάκα... πῶς τὸ λένε ;... μ' ἓναν πρῶν ὑπάξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ... Ἐνα νέο, παληκάρι μιὰ φορὰ !... φίλος μου ἐπιστήθιος...

Στέφ. Αὐτὸς ποὺ εἶτανε ἐδῶ στὸν κῆπο ;

Τερ. (Ξανακάνει τοῦ Βαλεντίνου νόημα νὰ σωπάσῃ).

Βαλ. Ἀκριβῶς, αὐτὸς ποὺ εἶταν ἐδῶ... Μιλούσαμε... γιὰ πολεμικὰ ἀντραγαθῆματα !

Στέφ. Γιὰ πολεμικὰ ἀντραγαθῆματα ; !

Βαλ. Ἐσὺ μοῦ ἔχεις μεταδώσει τὸ πάθος γιὰ τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ ἔργα, κ' ἐγὼ ἄλλο δὲ μιλῶ πιά παρὰ γιὰ ὅπλα, μάχες, νῆκες, χαλασμούς... .

Στέφ. Μὰ τί παραμύθια κάθεσαι καὶ λές, Ριγολέττο μὲ κολλάρια ; Κάνεις γυμνάσια στὴν τέχνη τοῦ γελοιοποιοῦ ;

Βαλ. Κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά τῆς Μεγαλειότητάς Σας.

Στέφ. Τὸ νού σου ὅμως, γιατί ἔχεις ἀναταγωνιστή. (Δείχνοντας τὸ γέρο). Ὁ συνάδερφός σου ἀπὸ δῶ πρωτίτερα, μὲ φαίδρυνε περισσότερο.

Βαλ. Συνάδερφός μου στὴ ζητειανὰ καὶ στὰ καραγκιοζλήκια, στὴν ποίηση ὅμως συνάδερφος δικός σου.

Στέφ. (χωρατεύοντας). Μὴν εἶσαι αὐτάδης, γιατί σ' ἀρπάζω σὰν ἀρνὶ κι ἀπὸ τριάντα μέτρα ψηλὰ σὲ πετῶ στὸ νερὸ νὰ θρέφῃς τὰ σκυλόψαρα.

Βαλ. (χωρατεύοντας κι αὐτός). Ποιὸς ξέρει ! Σήμερα ἔχω πολεμικὸ οἶστρο καὶ μπορεῖ νὰ συμβῇ τὰνάποδα, νὰ σὲ πετάξω ἐγώ.

Στέφ. (ὀλοῦνα φαιδρότερος). Καὶ θάσουν ἱκανὸς νὰ βάλῃς τὸ δαχτυλάκι σου ἀπάνω στὸν ἀφέντη σου ; !

Βαλ. Τὸ δαχτυλάκι μου ὄχι, μὰ καὶ τὰ δυὸ χέρια μαζί, ναί.

Στέφ. Ἀχ, μπιρμπάντη γραμματικέ ! Πες ἡμαρτον γιὰ τὴν τόλμη σου !

Βαλ. Αὔριο, μπορεῖ σήμερα, εἰν' ἀδύνατο !

Στέφ. Περιμένε τότε· θέλω νὰ δοκιμάσω τὴν ἀντάρτισσα ἀντρεία σου.

Βαλ. (παίρνοντας στάση ἀρχαίου μονομάχου). Εἶμαι ἑτοιμος !

Στέφ. (τρέχει πρὸς τὸ βάθος, καὶ κάθεται στὸ παραπέττο μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὴ θάλασσα).

Τερ. Πρόσεχε, Στέφανε ! Τί κάνεις ;

Στέφ. (σταυρώνει τὰ χέρια μὲ κωμικὴ παληκαριὰ καὶ μὲ ἀληθινὴ περιφρόνηση). Ἐμπρός, φαflatά ! Ἔλα νὰ μὲ πετάξῃς στὸ γιαλὸ, ἂν σοῦ βαστᾷ !

Βαλ. Πάει ! ξεμπέρδεις ! (Ὁρμᾷ μὲ ψεύτικη μανία γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παίγνιδι).

Τερ. (βάζει μιὰ τρομαχτικὴ κραυγὴ). Ἀ !

Βαλ. (στέκεται καὶ γυρίζει). Κυρία Τερέζα ; !

Στέφ. (τρέχοντας σιμὰ τῆς). Τί εἶτανε ;

Τερ. (ὀλότρεμη). Ὁχι... ὄχι... Μὴν τὰ κάνετε πιά αὐτὰ τὰστεῖα. (Κιτρινίζει, τῆς κόβεται ἡ ἀναπνοή). ὦ, Θεέ μου... Τί φόβο ποὺ πῆρα !... Τί τρομερό !...

Στέφ. Μά, σοβαρά ;

Βαλ. (ἀτελπισμένος). Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, κυρία Τερέζα... Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη... (Δίνοντας μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι του). Εἶμαι ὁ χειρότερος ξεβζέκης, νά !

Στέφ. Ἐχω δίκιο ἢ ὄχι νὰ σὲ λέγω κουτή ;

Τερ. (στρέφει πρὸς τὸ Στέφανο τὰ μάτια γεμάτα στοργή καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, τυλίγοντας τὰ μπράτσα της σφιχτὰ στὸ λαιμό του).

Βαλ. (βλέποντας τὸ ζευγάρι τῶν ζητιάνων ποὺ σταθήκανε ἐκεῖ, σὰν ἀπολιθωμένοι, ξεθυμαίνει λίγο μ' αὐτούς). Μά, ἐπιτέλους, τί κάθεστε καὶ κάνετε δῶ πέρα ; Ἐχετε σκοπὸ νὰ μᾶς τιμήσετε ὡς τὸ βράδυ ; Ἀγαπᾶτε νὰ περάσετε στὸ σαλόνι ; Θέλετε νὰ ἐγκατασταθῇτε μαζί μας ; ... Ὁξω, ὄξω, γλήγορα ! ... Ἀδειάστε μας, ἀδειάστε μας τὴ γωνιά !

(Οἱ δυὸ ζητιάνοι, δίχως νὰ παντήσουνε οὔτε μὲ τὴ χειρονομία καὶ, ἀκουμπώντας ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, τραβώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀνεβαίνουνε τὸ δρομάκι καὶ χάνονται μέσα στὰ δέντρα).

Στέφ. (πρὸς τὴν Τερέζα, χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά). Κι ἂν ἀληθινὰ εἶτανε κίντυνος γιὰ μένα, τί θᾶκανες ;

Τερ. Θὰ πέθαινα.

Βαλ. (διακριτικὸς, φεύγει πηγαίνοντας μέσα στὸ σπίτι).

Στέφ. Μά, ὡς τόσο γιατί τρέμεις ἀκόμα ; Θᾶλεγε κανεὶς πὺς εἶσαι φοβισμένη. Καὶ τί φοβάσαι, τώρα ; ... Εἶμαι δῶ ... Μ' ἀγκαλιάξεις ... Μὲ κρατεῖς ...

Τερ. Φοβοῦμαι μήπως σὲ ζαλίζω ... Φοβοῦμαι μὴ σὲ σύχυσαι κιόλα μ' αὐτὰ μου τὰ παιδιακήσια, —

Στέφ. (μὲ στοργή). Ὅχι, Τερέζα, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μὲ σύχυσες. (Μὲ περήφανη ἀγαλλίαση). Καὶ οὔτε μὲ ζαλίζεις ποτὲ ἅμα κατορθώνεις καὶ μοῦ δείχνεις τί ἀξίζω, τί εἶμαι, τί δύναμι ! ...

Τερ. ὦ ! Στέφανε ! Στέφανε ! ... Τί ὠραῖα λόγια ποὺ μοῦ εἶπες ! (Τὸν φιλεῖ μὲ ἀκράτητη μέθη εὐγνωμοσύνης).

Βαλ. (προβαίνοντας στὸ παραθύρι του, μὲ τὴν πιπίτα του στὸ στόμα καὶ ζωηρεύοντας συμπαθητικὰ). Ἐέ ! ἔέ ! ... Τί πράγματα εἶν' αὐτά ;

Στέφ. (ὑψώνοντας τὰ μάτια). Ἄ ! αὐτοῦ ἴσαι, ἀχρεῖε ;

Βαλ. Καπνίζω ... ἀπάνω στὶς δάφνες μου. (Καὶ δείχνει τὴν πίπα).

Στέφ. Κάτω ἢ πίπα μπρὸς στὸ θρίαμβο τῆς ἀγάπης !

Βαλ. Κάτω ἢ ἀγάπη μπρὸς στὸ θρίαμβο τῆς πίπας !

Στέφ. Νά, κ' ἐγὼ, νὰ σκάσης ! ... (Γεμίζει φιλιὰ τὸ κεφάλι τῆς Τερέζας).

Βαλ. Κ' ἐγὼ σᾶς κεραυνοβολῶ μὲ τὰ τριαντάφυλλά μου ! (Τοὺς τὰ πετᾷ δυὸ-δυὸ, τρία-τρία, τέσσερα-τέσσερα, γλήγορα καὶ μὲ δύναμη, σὰ νᾶτανε λιθάρι, καὶ ξελαρυγγίζεται στὶς φωνές) : Παραδοθῆτε ! Παραδοθῆτε ! Παραδοθῆτε !

Τερ. καὶ **Στέφ.** (κάτω ἀπὸ τὴ λουλουδένια βροχὴ γελοῦνε, γελοῦνε καὶ ὅλο φιλοῦνται).

Βαλ. (γελώντας κι αὐτός). Παραδοθῆτε ! ...

ΑΥΛΑΙΑ

Ἀκολουθεῖ.

ΜΕΤΑΦ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ